

vyko, nes būtent tada atsirado transliacija internetu, televizijos transliacija išsivijai, pavyko likviduoti skolas.

Viešojoje erdvėje dėmesys aplinkosaugai yra neabejotinai menkas, nes dauguma mūsų visuomenės turtingųjų siekia naudoti tučtuojau, o aplinkosaugai rūpi ne tik šiandiena, bet ir tai, kas bus poryt.

Aplinkosaugos klausimai svarbesni mažesniems laikraščiams („Žaliasis pasaulis“, „Žalioji Lietuva“, jūsų žurnalui, dar vienam kitam leidiniui, rajoninei spaudai), bet ne didiesiems spaudos galiūnams.

Labai svarbu, kad demokratinėje visuomenėje būtų galimybė rinktis. Meilės ir jautrumo gamtai ugdymas seniau būdavo svarbus šeimos rūpestis. Suprantama, kad yrančios šeimos (o jų daugiau nei pusė!) negali rūpintis gamta, jei nenori rūpintis net savo artimu. Netikiu, kad žiniasklaida gali pakeisti senelės pasakas.

– Kokias matote pagrindines gamtosaugos problemas Lietuvoje? Kodėl, jūsų nuomone, aplinkosaugininkų judėjimai turi mažai įtakos politikų ir verslininkų sprendimams?

– Įtakingų visuomeninių judėjimų nebuvimas yra viena svarbiausių visuotiniai slopstančios gamtosaugos priežasčių. Nėra kas galėtų visuomenės pajėgomis prižiūrėti ir spausti valdžias, kad jos neužmirštų gamtosaugos interesų.

Kai kas visiškai rimtai galvoja, kad Lietuvoje „žalioji ideologija“ buvo reikalinga tikrai valstybės atkūrimo laikotarpiu. Liūdna.

Europoje žaliųjų partijos kai kuriose šalyse ateina į valdžią ir tada, be abejo, gali turėti įtakos, formuojant valstybės ir visuomenės veiksmus gamtosaugos klausimais. Lietuvos gamtosaugos judėjimus, nežinau kam, bet pavyko suskaldyti. Begimstanti Žalioji partija žlugo dėl beprasmiškų ginčų, kas nešiosis antspaudą. Tikrų gamtosaugininkų beveik nerasime besikeičiančiuose Lietuvos Respublikos Seimo komitetuose.

Visuomenė, matydama Seimo narių ar teisėjų milijonus, siekia bet kokia kaina neatšilikti, pyksta, kad tų turtų nėra tiek daug ir retai kas galvoja apie ilgalaikius gamtosaugos interesus. Verslininkai siekia naudoti ir nenori, kad kas nors trukdytų.

Tikiuosi, kad tauta atsikvošės tada, kai naujųjų „kiaulynų“ smarvė pasieks daugelį gyventojų, kai bus suprasta, kad aplinka darosi vis mažiau tinkama žmogui gyventi.

– Kuo gamta svarbi jums ir kuo jos pažinimas ir tyrimas svarbus kiekvienam Lietuvos gyventojui?

– Gamtos pažinimas teikia informaciją apie gamtos raidos tendencijas, apie žmogaus įtaką būsimajai pasaulio raidai. Žmogaus suvokti gamtos dėsniumai turėtų padėti jam suprasti žemės teikiamas veikimo laisves.

Deja, žmonijos santykių su gamta istorija – tai vis naujų klaidų ir klystkelių istorija. Pažiūrėkime, tik kokia kaina buvo sumokėta už daugelio gamtos kompleksų sunaikinimą, bet modernusis pasaulis vis

labiau eina ekologinio atkūrimo keliu, siekdamas atkurti sunaikintus gamtos įvairovės objektus.

Balieka priminti, kad atkūrimo išlaidos yra didesnės už tas, kurios buvo sunaudotos naikinamajam darbui. Lietuvos gyventojui taip pat svarbu žinoti, kokiais veiksmais jis veikia išvien su gamta, o kokiais jis veikia prieš gamtą. Dar reikia atsiminti, kad gamtos nugalėti ir pergudrauti neįmanoma. Kada nors ji vis tiek laimi.

– Nesate linkęs pasiduoti niūrioms ekonominės krizės nuotaikoms. Kas jus palaiko, įkvepia pozityviai žvelgti į pasaulį, galbūt turite savo kredo?

– Negaliu teigti, kad aš abejingai reaguojau į kvailus sprendimus, nesvarbu, kas juos bedarytų. Pritariu Konfucijui, kuris teigė: „Aš žviegiau, kai išūlūs snukiai knisa valstybę ir visuomenę.“ Tiesa yra ta, kad žviegti, matyt, reikėtų garsiau.

Pozityvų požiūrį į gyvenimą palaiko ligšiolinė asmeninė patirtis, supratimas, kad pažindamas gamtą įgyji didžiausią turimą – žinojimą. Tą žinojimą, kurio neatims joks reketininkas ar bankininkas. Tegu mūsų valstybė žinojimą vertina vis dar nepakankamai, bet vis tikiu, kad tai dėl ilgai besitęsiančios paauglystės.

Jeigu į klausimą apie kredo atsakysčiau juokais, tada atsakymas būtų toks – reikia valgyti, kiek nori, ir dirbti, kiek gali. Kartais taip sakau. Gaila, bet daugelis linkę daryti atvirksčiai. Tada prasideda visos problemos. O iš tikrųjų vis dar tebesvajuju mokytis ir dirbti visą gyvenimą.

